

Czwartek, 14 marca 2019 r.

P8_TA(2019)0217

Zmiana klimatu

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2019 r. w sprawie zmiany klimatu – europejska, długoterminowa i zgodna z porozumieniem paryskim wizja strategiczna na rzecz dobrze prosperującej, nowoczesnej, konkurencyjnej i neutralnej dla klimatu gospodarki (2019/2582(RSP))

(2021/C 23/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 listopada 2018 r. pt. „Czysta planeta dla wszystkich. Europejska długoterminowa wizja strategiczna dobrze prosperującej, nowoczesnej, konkurencyjnej i neutralnej dla klimatu gospodarki” (COM(2018)0773),
- uwzględniając szczegółową analizę wspierającą komunikat Komisji ⁽¹⁾,
- uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz załączony do niej protokół z Kioto,
- uwzględniając porozumienie paryskie, decyzję 1/CP.21, 21. konferencję stron (COP21) konwencji UNFCCC oraz 11. konferencję stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP11), które miały miejsce w Paryżu (Francja) od 30 listopada do 11 grudnia 2015 r.,
- uwzględniając 24. konferencję stron (COP24) konwencji UNFCCC, 14. sesję spotkania stron protokołu z Kioto (CMP14) i trzecią część pierwszej sesji konferencji stron służącej jako spotkanie stron porozumienia paryskiego (CMA1.3), które odbyły się w Katowicach od 2 do 14 grudnia 2018 r.,
- uwzględniając agendę na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 i cele zrównoważonego rozwoju Organizacji Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2018 r. w sprawie konferencji ONZ w sprawie zmiany klimatu w 2018 r. w Katowicach, Polska (COP24) ⁽²⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 22 marca 2018 r.,
- uwzględniając sprawozdanie specjalne Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) zatytułowane „Globalne ocieplenie o 1,5 °C”, jego 5. sprawozdanie oceniające i jego sprawozdanie podsumowujące,
- uwzględniając 9. sprawozdanie Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska w sprawie rozbieżności między potrzebami a perspektywami w zakresie redukcji emisji, przyjęte w dniu 27 listopada 2018 r.,
- uwzględniając art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu,

1. z zadowoleniem przyjmuje publikację komunikatu Komisji „Czysta planeta dla wszystkich. Europejska długoterminowa wizja strategiczna dobrze prosperującej, nowoczesnej, konkurencyjnej i neutralnej dla klimatu gospodarki”, w którym podkreślono możliwości i wyzwania, jakie przejście na gospodarkę neutralną pod względem emisji niesie dla europejskich obywateli i europejskiej gospodarki, oraz który stanowi podstawę szeroko zakrojonej debaty z udziałem instytucji UE, parlamentów krajowych, sektora przedsiębiorstw, organizacji pozarządowych, miast i społeczności, jak również obywateli; popiera cel, jakim jest osiągnięcie zerowych emisji gazów cieplarnianych netto do 2050 r., i wzywa państwa członkowskie, by również poparły ten cel w ramach debaty na temat przyszłości Europy na specjalnym szczycie UE w Sybinie w maju 2019 r.; wzywa państwa członkowskie, aby zobowiązały się do realizacji niezbędnych ambicji służących osiągnięciu tego celu;

⁽¹⁾ https://ec.europa.eu/clima/sites/clima/files/docs/pages/com_2018_733_analysis_in_support_en_0.pdf

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0430.

Czwartek, 14 marca 2019 r.

2. przyznaje, że poważne zagrożenia związane ze zmianą klimatu leżą w centrum uwagi naszych obywateli; przyjmuje z zadowoleniem, że ludzie w całej Europie, a w szczególności młodsze pokolenia, coraz aktywniej demonstrują na rzecz sprawiedliwości klimatycznej; przyjmuje z zadowoleniem apele tych działaczy o większe ambicje i szybkie działania, tak aby nie przekroczyć limitu klimatycznego wynoszącego 1,5 °C; uważa, że rządy krajowe, regionalne i lokalne, a także UE powinny odpowiedzieć na te apele;

3. podkreśla, że europejscy obywatele już borykają się z bezpośrednimi skutkami zmiany klimatu; podkreśla, że według Europejskiej Agencji Środowiska średnie roczne straty spowodowane ekstremalnymi warunkami pogodowymi i klimatycznymi w Unii wyniosły około 12,8 mld EUR w latach 2010–2016, oraz że jeżeli nie zostaną podjęte dalsze działania, szkody klimatyczne w UE mogą do 2080 r. wynieść co najmniej 190 mld EUR, co odpowiada utracie dobrobytu netto w wysokości 1,8 % jej obecnego PKB; podkreśla, że w ramach scenariusza wysokich emisji koszty ponoszone rocznie w związku z powodzią w UE mogą wzrosnąć do 1 bln EUR do 2100 r. oraz że przed końcem 2100 r. klęski wywołane przez zjawiska meteorologiczne mogą dotknąć około dwóch trzecich obywateli europejskich, podczas gdy obecnie dotyczą 5 % tych obywateli; ponadto zwraca uwagę, że według Europejskiej Agencji Środowiska przed 2030 r. na 50 % obszarów zaludnionych w UE wystąpią odczuwalne skutki poważnych niedoborów wody;

4. podkreśla, że sprawozdanie specjalne IPCC w sprawie 1,5 °C stanowi najbardziej wyczerpującą i aktualną ocenę metod łagodzenia skutków zgodnie z porozumieniem paryskim;

5. podkreśla, że zgodnie ze sprawozdaniem specjalnym IPCC w sprawie 1,5 °C ograniczenie globalnego ocieplenia do 1,5 °C bez przekroczenia tej granicy lub przy jej niewielkim przekroczeniu oznacza, że najpóźniej do 2067 r. musi zostać osiągnięty globalny zerowy poziom emisji gazów cieplarnianych netto, a do 2030 r. globalny poziom rocznych emisji gazów cieplarnianych musi zostać ograniczony do maksymalnie 27,4 GtCO₂eq; podkreśla w świetle tych wyników, że jako globalny lider oraz aby mieć realną szansę na utrzymanie wzrostu temperatury na świecie poniżej 1,5 °C do 2100 r., Unia musi dążyć do jak najszybszego – najpóźniej do 2050 r. – osiągnięcia zerowych emisji gazów cieplarnianych netto;

6. wyraża zaniepokojenie wynikami sprawozdania Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska w sprawie rozbieżności między potrzebami a perspektywami w zakresie redukcji emisji z 2018 r., według których obecne bezwarunkowe wkłady ustalone na poziomie krajowym znacznie przekraczają określony w porozumieniu paryskim limit wzrostu temperatury o znacznie poniżej 2 °C, co zgodnie z szacunkami doprowadzi do wzrostu temperatury o 3,2 °C⁽¹⁾ do 2100 r.; podkreśla potrzebę pilnego zaktualizowania poziomu ambicji wszystkich stron konwencji UNFCCC do 2020 r.;

Metody realizacji europejskiej strategii na rzecz osiągnięcia zerowych emisji do połowy stulecia

7. uważa, że Europa może wskazać drogę do neutralności klimatycznej, inwestując w innowacyjne rozwiązania technologiczne, wzmacniając pozycję obywateli i dostosowując działania w kluczowych obszarach, takich jak energetyka, polityka przemysłowa i badania naukowe, przy jednoczesnym zapewnieniu sprawiedliwości społecznej na rzecz sprawiedliwej transformacji;

8. stwierdza, że w strategii przedstawiono osiem metod transformacji gospodarczej, technologicznej i społecznej, które umożliwią Unii osiągnięcie długoterminowego celu dotyczącego temperatury zawartego w porozumieniu paryskim; zauważa, że tylko dwie z tych metod umożliwiłyby Unii osiągnięcie zerowych emisji gazów cieplarnianych netto najpóźniej do 2050 r.; podkreśla, że wymaga to podjęcia szybkich działań i znacznych wysiłków na szczeblu lokalnym i regionalnym, krajowym i europejskim, z udziałem wszystkich podmiotów niepublicznych; przypomina o obowiązku przyjęcia krajowych strategii długoterminowych spoczywającym na państwach członkowskich zgodnie z rozporządzeniem w sprawie zarządzania unią energetyczną; w związku z tym wzywa państwa członkowskie do ustanowienia jasnych krótko- i długoterminowych celów i strategii zgodnych z celami porozumienia paryskiego oraz do zapewnienia wsparcia inwestycyjnego na rzecz metod osiągnięcia zerowych emisji netto;

9. podkreśla, że celem pierwszej kategorii metod przedstawionej w strategii jest redukcja emisji gazów cieplarnianych do 2050 r. jedynie o około 80 % w stosunku do poziomu z 1990 r.; z niepokojem stwierdza, że taki poziom ambicji oznacza niższy szczebel w utrzymaniu globalnego ocieplenia poniżej 2 °C i w związku z tym nie jest zgodny z paryskim celem utrzymania wzrostu temperatury na świecie znacznie poniżej 2 °C, ani następnie poniżej 1,5 °C;

⁽¹⁾ Program Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska, „Sprawozdanie w sprawie rozbieżności między potrzebami a perspektywami w zakresie redukcji emisji z 2018 r.”, s. 10.

Czwartek, 14 marca 2019 r.

10. zwraca uwagę, że zgodnie z szacunkami Komisji oczekuje się, że PKB UE wzrośnie bardziej w ramach scenariuszy zerowych emisji niż w ramach scenariuszy redukcji emisji na niższym poziomie, przy czym skutki w obu przypadkach rozkładają się nierównomiernie w całej UE ze względu na różnice między państwami członkowskimi, m.in. pod względem PKB na mieszkańca i intensywności emisji dwutlenku węgla danego koszyka energetycznego; uważa, że brak działań byłby zdecydowanie najbardziej kosztowny i doprowadziłyby nie tylko do znacznej utraty PKB w Europie, ale również do dalszego pogłębienia nierówności gospodarczych między państwami członkowskimi i regionami oraz w ich obrębie, ponieważ niektóre z nich mogą bardziej ucierpieć z powodu braku działania;

11. stwierdza z zaniepokojeniem, że zależność UE od importu energii wynosi obecnie około 55 %; podkreśla, że w ramach scenariusza zerowych emisji netto wskaźnik ten zmniejszy się do 20 % do 2050 r., co wywrze pozytywny wpływ na równowagę handlową i pozycję geopolityczną UE; zauważa, że łączne oszczędności kosztów importu paliw kopalnych w latach 2031–2050 wyniosłyby około 2–3 bln EUR, które to środki można by przeznaczyć na inne priorytety na rzecz europejskich obywateli;

12. z zadowoleniem przyjmuje włączenie dwóch metod osiągnięcia zerowych emisji gazów cieplarnianych netto do 2050 r. i wsparcie tych metod przez Komisję oraz uważa, że cel na połowę stulecia jest jedynym celem zgodnym z zobowiązaniami Unii wynikającymi z porozumienia paryskiego; ubolewa, że w strategii nie uwzględniono metod osiągnięcia zerowych emisji gazów cieplarnianych netto przed 2050 r.;

13. zauważa, że metody zaproponowane w strategii obejmują wykorzystanie szeregu technologii usuwania dwutlenku węgla, w tym wychwytywania i składowania dwutlenku węgla (CCS) lub wychwytywania i utylizacji dwutlenku węgla (CCU) oraz bezpośredniego wychwytywania z powietrza, które muszą zostać jeszcze zastosowane na dużą skalę; uważa jednak, że unijna strategia zerowych emisji netto powinna nadawać priorytet redukcjom bezpośrednich emisji oraz działaniom mającym na celu ochronę i wzmacnianie naturalnych pochłaniaczy i zbiorników UE, a wykorzystanie technologii usuwania dwutlenku węgla powinno być wyłącznie ograniczone do przypadków, w których brak jest możliwości bezpośredniej redukcji emisji; uważa, że wymagane są dalsze działania do 2030 r., jeżeli Unia ma uniknąć polegania na technologii usuwania dwutlenku węgla, która wiązałaby się ze znacznym ryzykiem dla ekosystemów, różnorodności biologicznej i bezpieczeństwa żywnościowego, co zostało również potwierdzone w sprawozdaniu specjalnym IPCC w sprawie 1,5 °C;

Społeczne aspekty zmiany klimatu i sprawiedliwa transformacja

14. przyjmuje z zadowoleniem ocenę Komisji, zgodnie z którą zerowe emisje netto są możliwe bez utraty miejsc pracy netto, oraz odnotowuje z aprobatą szczegółową ocenę transformacji w przemyśle energochłonnym; podkreśla konkluzję, że prawidłowo przeprowadzona – z odpowiednim wsparciem dla najbardziej wrażliwych regionów, sektorów i obywateli – sprawiedliwa transformacja w kierunku zerowych emisji gazów cieplarnianych netto może stworzyć w Unii dodatkowe miejsca pracy netto – zatrudnienie w całej gospodarce zwiększy się o 2,1 mln dodatkowych miejsc pracy do 2050 r. w ramach scenariusza zerowych emisji netto w porównaniu ze wzrostem zatrudnienia o 1,3 mln dodatkowych miejsc pracy w ramach scenariusza redukcji emisji o 80 %; uważa zatem, że Komisja powinna opracować odnowiony audyt umiejętności w ramach unijnej panoramy umiejętności na podstawie regionalnych danych dotyczących zapotrzebowania na umiejętności w Europie neutralnej dla klimatu, aby wesprzeć najsłabsze regiony, sektory i ludzi w przekwalifikowaniu pod kątem wysokiej jakości miejsc pracy dostosowanych do przyszłych wyzwań w tych samych regionach;

15. podkreśla liczne współwystępujące korzyści, jakie neutralne dla klimatu społeczeństwo będzie mieć dla zdrowia publicznego zarówno pod względem oszczędności kosztów opieki, jak i mniejszego obciążenia systemów ubezpieczeniowych i systemów publicznej opieki zdrowotnej, a także dla ogólnego dobrostanu obywateli europejskich dzięki zwiększeniu bioróżnorodności, zmniejszeniu zanieczyszczenia powietrza i złagodzeniu narażenia na substancje zanieczyszczające; zauważa, że według takiego scenariusza szkody dla zdrowia kosztowałyby mniej o blisko 200 mld EUR rocznie;

16. podkreśla znaczenie stworzenia funduszu sprawiedliwej transformacji, szczególnie w odniesieniu do regionów najbardziej dotkniętych dekarbonizacją, takich jak regiony wydobywania węgla, w połączeniu z ogólnym uwzględnianiem skutków społecznych obecnego finansowania działań klimatycznych; w związku z tym podkreśla, że potrzebna jest powszechna akceptacja społeczna dla długoterminowej strategii ze względu na przeobrażenia niezbędne w niektórych sektorach;

Czwartek, 14 marca 2019 r.

17. podkreśla, że w niektórych regionach UE, takich jak regiony wydobywania węgla, potrzebne będą dodatkowe działania i większe wysiłki na rzecz przejścia na czystą energię; w tym kontekście ponawia apel o wprowadzenie do wieloletnich ram finansowych na lata 2021–2027 specjalnego przydziału w wysokości 4,8 mld EUR na nowy fundusz na rzecz sprawiedliwej transformacji energetycznej, aby wspierać pracowników i społeczności w regionach dotkniętych tą transformacją;

18. podkreśla potrzebę przyjęcia podejścia zapobiegawczego w celu zapewnienia obywatelom UE sprawiedliwej transformacji oraz wsparcia regionów najbardziej dotkniętych dekarbonizacją; uważa, że europejska transformacja klimatyczna musi być zrównoważona pod względem ekologicznym, gospodarczym i społecznym; podkreśla, że w celu zapewnienia politycznej akceptacji przez wszystkich obywateli należy uwzględnić skutki dystrybucyjne strategii politycznych związanych z klimatem i dekarbonizacją, zwłaszcza dla osób o niskich dochodach; uważa zatem, że należy w pełni uwzględnić skutki społeczne we wszystkich unijnych i krajowych strategiach klimatycznych z myślą o zapewnieniu społecznej i ekologicznej transformacji w Europie; w tym kontekście podkreśla, że dostosowane i odpowiednio finansowane strategie na wszystkich szczeblach będą musiały zostać opracowane na podstawie całościowych procesów oraz w ścisłej współpracy z lokalnymi i regionalnymi organami publicznymi, związkami zawodowymi, instytucjami edukacyjnymi, organizacjami społeczeństwa obywatelskiego i sektorem prywatnym, aby zapewnić wszystkim obywatelom europejskim sprawiedliwe i równe szanse w tej transformacji;

19. przypomina, że ok. 50–125 mln europejskich obywateli jest obecnie zagrożonych ubóstwem energetycznym⁽¹⁾; podkreśla, że transformacja energetyczna może wywrzeć nieproporcjonalnie negatywny wpływ na osoby o niskich dochodach i doprowadzić do dalszego pogłębienia ubóstwa energetycznego; wzywa państwa członkowskie do oceny liczby gospodarstw domowych dotkniętych ubóstwem energetycznym w zintegrowanych planach krajowych w zakresie energii i klimatu oraz do podjęcia w razie konieczności działań następczych, zgodnie z wymogami rozporządzenia w sprawie zarządzania unią energetyczną; wzywa państwa członkowskie do podjęcia przyszłościowych działań, aby zapewnić sprawiedliwą transformację energetyczną i dostęp do energii dla wszystkich obywateli UE;

20. wyraża przekonanie, że młodzi ludzie mają coraz silniejszą świadomość społeczną i środowiskową, dzięki której są w stanie przekształcać nasze społeczeństwa w kierunku przyszłości odpornej na zmiany klimatu, oraz że edukacja młodzieży stanowi jedno z najskuteczniejszych narzędzi walki ze zmianą klimatu; podkreśla potrzebę aktywnego angażowania młodszych pokoleń w budowanie międzynarodowych, międzykulturowych i międzypokoleniowych stosunków, na których opiera się zmiana kulturowa, jaka wesprze wysiłki podejmowane globalnie na rzecz bardziej zrównoważonej przyszłości;

Cele pośrednie

21. uznaje, że dekada 2020–2030 ma kluczowe znaczenie, jeśli UE ma osiągnąć zerowe emisje netto do 2050 r.; wzywa Komisję i państwa członkowskie do poparcia zdecydowanego celu średnioterminowego na 2030 r., ponieważ jest to konieczne dla zapewnienia wystarczającej stabilności inwestycji na rynku i pełnego wykorzystania potencjału innowacji technologicznych oraz wzmocnienia możliwości osiągnięcia przez przedsiębiorstwa europejskie pozycji światowych liderów rynkowych w zakresie produkcji niskoemisyjnej;

22. podkreśla, że osiągnięcie zerowych emisji gazów cieplarnianych netto w 2050 r. w sposób najbardziej efektywny pod względem kosztów wymaga podniesienia poziomu ambicji z 2030 r. i dostosowania go do scenariuszy zerowych emisji gazów cieplarnianych netto w 2050 r.; uważa, że niezwykle ważne jest, aby Unia wysłała jasny komunikat, najpóźniej podczas szczytu klimatycznego ONZ w Nowym Jorku we wrześniu 2019 r., że jest gotowa dokonać przeglądu swojego zobowiązania podjętego w ramach porozumienia paryskiego;

23. popiera aktualizację ustalonego na poziomie krajowym wkładu Unii, polegającą na ograniczeniu do 2030 r. krajowych emisji gazów cieplarnianych o 55 % w skali całej gospodarki w porównaniu z poziomami z 1990 r.; w związku z tym wzywa przywódców UE do poparcia podniesienia poziomu ambicji w zakresie ustalonego na poziomie krajowym wkładu Unii na specjalnym szczycie UE w Sybiniu w maju 2019 r., w perspektywie szczytu klimatycznego ONZ, który odbędzie się we wrześniu 2019 r.;

⁽¹⁾ [http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2015/563472/IPOL_STU\(2015\)563472_EN.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2015/563472/IPOL_STU(2015)563472_EN.pdf)

Czwartek, 14 marca 2019 r.

24. uważa, że najpóźniej podczas przeglądów pakietu klimatycznego do 2030 r. i innych właściwych przepisów w latach 2022–2024 Komisja powinna przedstawić wnioski legislacyjne podnoszące poziom ambicji zgodnie z zaktualizowanymi ustalonymi na poziomie krajowym wkładami oraz z celem zerowych emisji netto; uważa, że niewystarczający poziom ambicji na 2030 r. ograniczyłby przyszłą liczbę wariantów, w tym prawdopodobnie dostępność niektórych wariantów opłacalnej dekarbonizacji; uważa, że przeglądy te stanowią ważny krok w kierunku realizacji zobowiązań UE w dziedzinie klimatu;

25. uważa, że aby jeszcze bardziej wzmocnić stabilność rynków, korzystne będzie dla UE również ustanowienie do 2040 r. kolejnego cząstkowego celu redukcji emisji, który mógłby zapewnić dodatkową stabilność i przybliżyć osiągnięcie długoterminowego celu na rok 2050;

26. uważa, że unijna strategia zerowych emisji netto powinna opierać się na przeprowadzonym co pięć lat przeglądzie globalnym, jak określono w porozumieniu paryskim, a także uwzględniać rozwój technologiczny i społeczny oraz wkład podmiotów niepaństwowych i Parlamentu Europejskiego;

Zaangażowanie sektorów

27. podkreśla, że emisje netto będą musiały zostać ograniczone niemal do zera we wszystkich sektorach gospodarki, które powinny włączyć się do wspólnych wysiłków na rzecz ograniczenia emisji; w związku z tym apeluje do Komisji o opracowanie metod osiągnięcia neutralności klimatycznej dla wszystkich sektorów; podkreśla znaczenie zasady „zanieczyszczający płaci” w tym kontekście;

28. podkreśla znaczenie różnych środków i przepisów w zakresie klimatu, przyjmowanych w różnych dziedzinach polityki, ostrzega jednak, że rozproszone podejście może prowadzić do niespójności, a nie do osiągnięcia przez UE gospodarki o zerowych emisjach gazów cieplarnianych netto do 2050 r.; uważa, że należy przyjąć całościowe podejście;

29. zwraca się do Komisji, by zbadała możliwość harmonizacji ustalania cen uprawnień do emisji dwutlenku węgla i cen energii w UE, aby wesprzeć przejście na gospodarkę o zerowym poziomie emisji netto, w szczególności w odniesieniu do sektorów, które nie są objęte unijnym systemem handlu uprawnieniami do emisji; zwraca się do Komisji o zbadanie najlepszego możliwego sposobu na uniknięcie trudnych sytuacji i nalega, aby nie zwiększać ogólnego obciążenia dla obywateli;

30. uznaje rolę przypisywaną technologii CCS w większości scenariuszy dotyczących kwestii 1,5 °C zawartych w sprawozdaniu specjalnym IPCC w sprawie 1,5 °C; podkreśla potrzebę opracowania przez UE ambitniejszego celu w tym zakresie; odnotowuje ponadto cele wyznaczone przez państwa członkowskie w ramach strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych dotyczące wdrożenia CCS na skalę komercyjną w europejskim sektorze energetycznym i przemysłowym w latach 20. XXI wieku; uważa, że należy zwiększyć wykorzystanie w przemysłowych procesach bezpiecznych dla środowiska technologii CCU i CCS, zapewniając redukcję netto emisji poprzez unikanie emisji lub stałe składowanie dwutlenku węgla; zauważa z zaniepokojeniem, że w chwili obecnej wiele technologii CCU nie zapewnia stałej redukcji emisji; w związku z tym wzywa Komisję do opracowania kryteriów technicznych zapewniających wsparcie tylko dla tych technologii, które dają możliwe do zweryfikowania wyniki;

31. zwraca uwagę, że strategia potwierdza, iż emisje gazów cieplarnianych pochodzące z sektora transportu nadal rosną, a prowadzona obecnie polityka nie zdoła obniżyć emisyjności sektora transportu do 2050 r.; podkreśla znaczenie zapewnienia przejścia modalnego z transportu lotniczego na transport kolejowy, w tym poprzez szybką realizację interoperacyjnej sieci kolejowej wewnątrz UE oraz uruchomienie zwiększonych inwestycji, a także w kierunku transportu publicznego i mobilności współdzielonej; zauważa, że transport drogowy odpowiada za około jedną piątą całkowitych emisji dwutlenku węgla w UE; w związku z tym wzywa państwa członkowskie i Komisję do podjęcia zdecydowanych kroków na rzecz umożliwienia konsumentom dostępu do zeroemisyjnych i niskoemisyjnych pojazdów we wszystkich państwach członkowskich, unikając przy tym zwiększenia stopnia wykorzystania starych pojazdów emitujących wysoką ilość zanieczyszczeń w państwach członkowskich o niższych dochodach; ponadto podkreśla znaczenie inteligentnych technologii, takich jak inteligentna infrastruktura ładowania, dla ustanowienia synergii pomiędzy elektryfikacją transportu a wykorzystywaniem energii ze źródeł odnawialnych;

Czwartek, 14 marca 2019 r.

32. podkreśla, że aby osiągnąć neutralność klimatyczną gospodarki UE jako całości, wszystkie sektory, w tym międzynarodowe lotnictwo i międzynarodowy transport morski, muszą wnieść swój wkład; zauważa, że zgodnie z analizą Komisji obecne cele i środki globalne, przewidziane przez Międzynarodową Organizację Morską i Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego, nawet jeśli zostaną w pełni wdrożone, nie doprowadzą do koniecznych redukcji emisji, a ponadto potrzebne są dalsze istotne działania zgodne z celem, jakim jest osiągnięcie zerowych emisji netto w całej gospodarce; podkreśla potrzebę inwestowania w bezemisyjne i niskoemisyjne technologie i paliwa w tych sektorach; apeluje do Komisji o praktyczną realizację zasady „zanieczyszczający płaci” w tych sektorach; przypomina, że według prognoz emisje gazów cieplarnianych z międzynarodowego transportu morskiego wzrosną aż o 250 % do 2050 r.; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że międzynarodowy sektor transportu morskiego sam wyznaczył sobie cel bezwzględnego ograniczenia emisji gazów cieplarnianych; z zaniepokojeniem stwierdza brak postępów, jeżeli chodzi o przełożenie tego celu na działania krótko- i długoterminowe oraz inne konkretne działania; zauważa, że poszczególne rodzaje transportu podlegają różnym obciążeniom; apeluje o wykorzystywanie zwiększonych dochodów w ramach ETS do promowania przyjaznych środowisku rodzajów transportu, takich jak transport autobusowy lub kolejowy;

33. zauważa, że około 60 % emisji metanu na świecie pochodzi z takich źródeł jak rolnictwo, składowiska odpadów i oczyszczalnie ścieków, a także produkcja oraz transport rurociągowy paliw kopalnych; przypomina, że metan jest silnym gazem cieplarnianym o współczynniku ocieplenia w skali 100 lat 28-krotnie wyższym niż CO₂ (1); ponawia apel do Komisji o jak najszybsze zbadanie wariantów strategicznych na potrzeby szybkiego rozwiązania problemu emisji metanu w ramach strategicznego planu Unii dotyczącego metanu oraz o przedstawienie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosków ustawodawczych w tej sprawie;

34. podkreśla, że rolnictwo stanie się jednym z głównych pozostałych źródeł emisji gazów cieplarnianych w UE w 2050 r., zwłaszcza z powodu emisji metanu i podtlenku azotu; podkreśla potencjał sektora rolnictwa w zakresie zwalczania skutków zmiany klimatu, na przykład przez innowacje ekologiczne i technologiczne oraz wychwytywanie dwutlenku węgla w glebie; apeluje, by wspólna polityka rolna przyczyniała się do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych zgodnie z założeniem przejścia na gospodarkę neutralną dla klimatu; wzywa Komisję do zadbania o to, by strategię polityki rolnej, w szczególności fundusze unijne i krajowe, były zgodne z celami i zamierzeniami porozumienia paryskiego;

35. podkreśla potrzebę włączenia ambicji klimatycznych do głównego nurtu wszystkich obszarów polityki UE, w tym polityki handlowej; wzywa Komisję do zadbania o to, by wszystkie umowy handlowe podpisywane przez UE były w pełni zgodne z porozumieniem paryskim, ponieważ nie tylko wzmocni to globalne działania na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu, ale również zagwarantuje równe szanse dla dotkniętych sektorów;

36. wspiera aktywną i zrównoważoną gospodarkę leśną na szczeblu krajowym oraz konkretne środki na rzecz pobudzenia wydajnej i zrównoważonej biogospodarki UE, mając na uwadze duży potencjał lasów, jeżeli chodzi o wkład w działania europejskie w dziedzinie klimatu (za pomocą sekwestracji, składowania i efektów substytucyjnych) oraz osiągnięcie zerowego poziomu emisji do 2050 r.; dostrzega potrzebę dostosowania się do zmiany klimatu oraz potrzebę powstrzymania utraty różnorodności biologicznej i degradacji usług ekosystemowych w UE do 2020 r., a także potrzebę opracowania strategii politycznych opartych na dowodach, które pomogą we wdrażaniu i finansowaniu unijnych środków służących zachowaniu różnorodności biologicznej;

37. podkreśla, że w glebach znajduje się więcej dwutlenku węgla niż w biosferze i atmosferze łącznie; w związku z tym podkreśla znaczenie powstrzymania degradacji gleb w UE oraz zapewnienia wspólnych działań UE na rzecz zachowania i poprawy jakości gleb i ich zdolności do składowania dwutlenku węgla;

Polityka energetyczna

38. podkreśla, że efektywność energetyczna przyczynia się do bezpieczeństwa dostaw, konkurencyjności gospodarczej, ochrony środowiska, a także zmniejszenia rachunków za energię i poprawy jakości domów; potwierdza ważną rolę efektywności energetycznej w tworzeniu możliwości biznesowych i zatrudnienia, jak również jej korzyści globalne i regionalne; przypomina w związku z tym, że w rozporządzeniu w sprawie zarządzania unią energetyczną wprowadzono zasadę „efektywność energetyczna przede wszystkim” i że należy ją w pełni i w sposób opłacalny stosować w całym łańcuchu energetycznym oraz uznać za podstawę wszelkich metod prowadzących do osiągnięcia celu zerowych emisji netto do 2050 r.;

(1) Van Dingenen, R., Crippa, M., Maenhout, G., Guizzardi, D., Dentener, F., „Global trends of methane emissions and their impacts on ozone concentrations” [Globalne trendy w zakresie emisji metanu oraz ich wpływ na stężenia ozonu], EUR 29394 EN, Urząd Publikacji Unii Europejskiej, Luksemburg, 2018, ISBN 978-92-79-96550-0, doi:10.2760/820175, JRC113210.

Czwartek, 14 marca 2019 r.

39. podkreśla kluczową rolę energii w procesie przejścia na gospodarkę o zerowej emisji gazów cieplarnianych netto; przypomina, że w ostatnich dziesięcioleciach Unia zdołała skutecznie oddzielić emisje gazów cieplarnianych od wzrostu gospodarczego i ograniczyć emisje, w szczególności dzięki efektywności energetycznej i rozpowszechnieniu odnawialnych źródeł energii; podkreśla, że przejście na czystą energię powinno nadal stymulować modernizację gospodarki europejskiej, napędzać zrównoważony wzrost gospodarczy oraz przynosić obywatelom Europy korzyści społeczne i środowiskowe;
40. uważa, że wiodąca rola UE w dziedzinie energii odnawialnej i efektywności energetycznej pokazuje innym częściom świata, że przejście na czystą energię jest możliwe i korzystne nie tylko pod względem przeciwdziałania zmianie klimatu;
41. zwraca uwagę, że stworzenie gospodarki o zerowej emisji gazów cieplarnianych netto będzie wymagało znacznych dodatkowych inwestycji w system energetyczny UE i związaną z nim infrastrukturę w porównaniu z obecnym poziomem bazowym wynoszącym od 175 do 290 mld EUR rocznie;
42. podkreśla, że biorąc pod uwagę różne punkty wyjścia transformacji energetycznej, wysiłki na rzecz ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w celu osiągnięcia neutralności klimatycznej na szczeblu unijnym mogą być nierównomiernie rozłożone w całej UE;
43. wzywa państwa członkowskie do bezzwłocznego wdrożenia pakietu „Czysta energia dla wszystkich Europejczyków”; przypomina, że państwa członkowskie mają prawo decydować o swoim koszyku energetycznym w ramach polityki klimatyczno-energetycznej UE;
44. apeluje o opracowanie wysoce energooszczędnego systemu energetycznego, który będzie w pełni oparty na odnawialnych źródłach energii, i zwraca się do Komisji i państw członkowskich o podjęcie wszelkich niezbędnych działań w tym zakresie, ponieważ będzie to miało skutki uboczne we wszystkich sektorach gospodarki; podkreśla, że wszystkie metody przedstawione przez Komisję zakładają radykalne ograniczenie paliw kopalnych i znaczny wzrost wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych;
45. podkreśla, że dyrektywa w sprawie ekoprojektu⁽¹⁾ w znaczący sposób przyczyniła się do osiągnięcia celów klimatycznych UE dzięki redukcji emisji gazów cieplarnianych o 320 mln ton ekwiwalentów CO₂ rocznie oraz że szacuje się, iż do 2020 r. odbiorcy w UE zaoszczędzą łącznie nawet 112 mld EUR, czyli ok. 490 EUR rocznie w przeliczeniu na gospodarstwo domowe, w wyniku wdrożenia tej dyrektywy; apeluje o uregulowanie dodatkowych produktów w ramach dyrektywy w sprawie ekoprojektu, w tym tabletów i smartfonów, oraz o aktualizowanie istniejących standardów w celu odzwierciedlenia rozwoju technologicznego;
46. podkreśla, że należy zapewnić dalszą integrację europejskiego rynku energetycznego, tak by jak najskuteczniej obniżyć emisyjność sektora energetycznego, ułatwiać inwestycje tam, gdzie można osiągnąć największą produkcję energii ze źródeł odnawialnych, oraz zachęcać obywateli do aktywnego udziału, by przyspieszyć transformację energetyki ku zrównoważonej gospodarce neutralnej pod względem emisji dwutlenku węgla; uważa, że niezbędne jest podniesienie poziomu połączeń międzysystemowych między państwami członkowskimi oraz zachęcanie do zwiększania liczby transgranicznych systemów wsparcia;
47. zauważa, że unijny sektor budownictwa odpowiada obecnie za 40 % zużycia energii końcowej w Europie i za 36 % europejskich emisji CO₂⁽²⁾; apeluje o uwolnienie potencjału tego sektora w zakresie oszczędzania energii i ograniczenia śladu węglowego, zgodnie z celem określonym w dyrektywie w sprawie charakterystyki energetycznej budynków⁽³⁾, który dotyczy osiągnięcia wysoce efektywnych energetycznie i bezemisyjnych zasobów budowlanych do 2050 r.; podkreśla, że zwiększenie efektywności zużycia energii w budownictwie stwarza duże możliwości dla dalszego ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w Europie; ponadto uważa, że budowanie budynków o niskim zapotrzebowaniu na energię, w pełni zasilanych energią ze źródeł odnawialnych, stanowi warunek konieczny dla wywiązania się z porozumienia paryskiego i dla realizacji unijnego programu na rzecz wzrostu gospodarczego, tworzenia miejsc pracy na szczeblu lokalnym i poprawy warunków życia obywateli w całej Europie;

(1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiająca ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią (Dz.U. L 285 z 31.10.2009, s. 10).

(2) <https://ec.europa.eu/energy/en/topics/energy-efficiency/buildings>

(3) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/844 z dnia 30 maja 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2010/31/UE w sprawie charakterystyki energetycznej budynków i dyrektywę 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 75).

Czwartek, 14 marca 2019 r.

48. wzywa organy rządowe wszystkich szczebli – krajowe, regionalne i lokalne – do wprowadzenia środków zachęcających obywateli do udziału w transformacji energetycznej oraz do stymulowania wymiany najlepszych praktyk; podkreśla, że kluczowe znaczenie dla przejścia do zerowej emisji gazów cieplarnianych netto będzie mieć zaangażowanie obywateli w systemie energetycznym oparte na zdecentralizowanej własnej produkcji energii ze źródeł odnawialnych, magazynowaniu energii elektrycznej oraz udziale w programach odpowiedzi odbioru i efektywności energetycznej; apeluje zatem o zapewnienie aktywnego uczestnictwa obywateli w realizacji tych metod, w szczególności po stronie popytu;

Polityka przemysłowa

49. uważa, że dobrobyt gospodarczy, globalna konkurencyjność przemysłowa i polityka klimatyczna wzajemnie się wzmocniają; ponownie podkreśla, że przejście na gospodarkę o zerowej emisji netto gazów cieplarnianych oznacza dla UE wyzwania i możliwości oraz że konieczne będą inwestycje w innowacje przemysłowe, w tym technologie cyfrowe i czystą technologię, aby pobudzić wzrost gospodarczy, wzmocnić konkurencyjność, zwiększyć przyszłe umiejętności i stworzyć miliony miejsc pracy, na przykład w rozwijającej się gospodarce o obiegu zamkniętym i biogospodarce;

50. podkreśla, że stabilne i przewidywalne ramy polityki energetycznej i klimatycznej mają kluczowe znaczenie dla zapewnienia bardzo potrzebnego zaufania inwestorów i umożliwienia przemysłowi europejskiemu podejmowania długoterminowych decyzji inwestycyjnych w Europie, ponieważ żywotność większości instalacji przemysłowych przekracza 20 lat;

51. podkreśla rolę energochłonnych gałęzi przemysłu dla osiągnięcia celu, jakim są długoterminowe redukcje emisji gazów cieplarnianych w UE; uważa, że utrzymanie przez UE pozycji lidera w obszarze niskoemisyjnego przemysłu oraz produkcji przemysłowej w UE, zachowanie konkurencyjności przemysłu europejskiego, zminimalizowanie zależności od paliw kopalnych oraz narażenia na zmienne i rosnące ceny przywożonych paliw kopalnych, a także unikanie ryzyka ucieczki emisji wymaga inteligentnych i ukierunkowanych ram politycznych; apeluje do Komisji o przedstawienie nowej i zintegrowanej unijnej strategii klimatycznej dla energochłonnych gałęzi przemysłu w celu wsparcia konkurencyjnej transformacji przemysłu ciężkiego w kierunku zerowych emisji netto;

52. wzywa Komisję do opracowania strategii przemysłowej obejmującej środki, które umożliwią przemysłowi europejskiemu konkurowanie w skali globalnej na równych warunkach; uważa, że w ramach tej polityki Komisja powinna przeanalizować – pod kątem skuteczności i zgodności z zasadami Światowej Organizacji Handlu – dodatkowe środki ochrony gałęzi przemysłu zagrożonych ucieczką emisji w odniesieniu do przywozu produktów, które to środki zastąpiłyby, dostosowały lub uzupełniły istniejące środki dotyczące ucieczki emisji;

53. zwraca uwagę, że wiele rynków wschodzących przymierza się do odegrania istotnej roli w zaspokajaniu potrzeb rynku światowego podczas przechodzenia na gospodarkę o zerowym poziomie emisji netto, np. w odniesieniu do bezemisyjnego transportu i energii ze źródeł odnawialnych; podkreśla, że UE musi pozostać czołową gospodarką w obszarze ekologicznych innowacji i inwestycji w zielone technologie;

54. zauważa, że w sprawozdaniu z 2018 r. w sprawie cen i kosztów energii w Europie (COM(2019)0001) ⁽¹⁾ Komisja podkreśla utrzymujące się wysokie narażenie UE na zmienne i rosnące ceny paliw kopalnych oraz że oczekuje się, iż koszty produkcji energii elektrycznej w przyszłości będą rosły w przypadku energii wytwarzanej z paliw kopalnych i malały w przypadku energii ze źródeł odnawialnych; podkreśla, że koszty importu energii do UE wzrosły w 2017 r. o 26 % i wyniosły 266 mld EUR, głównie ze względu na wzrost cen ropy; odnotowuje ponadto, że według szacunków zawartych w sprawozdaniu wzrost cen ropy wpływa niekorzystnie na wzrost gospodarczy w UE (- 0,4 % PKB w 2017 r.) i na inflację (+ 0,6);

Badania naukowe i innowacje

55. podkreśla, że unijne i krajowe programy badań i innowacji mają kluczowe znaczenie dla wsparcia Unii Europejskiej w odgrywaniu głównej roli w walce ze zmianą klimatu, i uważa, że kwestia zmiany klimatu powinna być należycie uwzględniana w przygotowywaniu i wdrażaniu programów badań i innowacji;

⁽¹⁾ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?qid=1548155579433&uri=CELEX:52019DC0001>

Czwartek, 14 marca 2019 r.

56. uważa, że w ciągu najbliższych dwóch dziesięcioleci konieczne będzie podjęcie znacznych wysiłków w dziedzinie badań i innowacji, aby rozwiązania nisko- i bezemisyjne były dostępne dla wszystkich oraz opłacalne społecznie i gospodarczo, a także aby wdrożyć nowe rozwiązania służące stworzeniu gospodarki o zerowej emisji netto gazów cieplarnianych;

57. podkreśla swoje stanowisko, że co najmniej 35 % wydatków w ramach programu „Horyzont Europa” należy przeznaczyć na odpowiednie wspieranie celów klimatycznych w ramach ogólnego celu Unii, jakim jest nadanie centralnego znaczenia działaniom w dziedzinie klimatu;

Finansowanie

58. apeluje o szybkie wdrożenie funduszu innowacyjnego EU ETS i zainicjowanie pierwszego zaproszenia do składania wniosków w 2019 r., by zwiększyć inwestycje w demonstracje przełomowych niskoemisyjnych technologii przemysłowych w wielu sektorach, nie tylko w odniesieniu do produkcji energii elektrycznej, ale również systemów ciepłowniczych i procesów przemysłowych; apeluje, by wieloletnie ramy finansowe na lata 2021–2027 i należące do nich programy były w pełni zgodne z porozumieniem paryskim;

59. uważa, że aby Unia mogła osiągnąć zerowe emisje netto najpóźniej do 2050 r., należy uruchomić znaczne inwestycje prywatne; uważa, że wymagać to będzie długoterminowego planowania oraz stabilności i przewidywalności regulacyjnej dla inwestorów, a także należytego uwzględnienia tej kwestii w przyszłych przepisach UE; podkreśla w związku z tym, że należy uznać za priorytet wdrożenie przyjętego w marcu 2018 r. Planu działania w zakresie finansowania zrównoważonego wzrostu gospodarczego;

60. uważa, że wieloletnie ramy finansowe na lata 2021–2027 należy przed przyjęciem poddać ocenie w świetle celu osiągnięcia gospodarki neutralnej pod względem klimatu do 2050 r. oraz że należy opracować standardowy test dla zapewnienia, aby wydatki w ramach budżetu UE nie szkodziły klimatowi;

61. ubolewa, że dotacje na paliwa kopalne są coraz większe i wynoszą ok. 55 mld EUR rocznie⁽¹⁾; wzywa UE i państwa członkowskie do natychmiastowego rozpoczęcia procesu wycofywania wszystkich europejskich i krajowych dopłat do paliw kopalnych;

62. podkreśla znaczenie sprawiedliwej transformacji w kierunku gospodarki neutralnej pod względem emisji oraz apeluje do państw członkowskich o wprowadzenie odpowiednich strategii politycznych i finansowania w tym zakresie; podkreśla, że wydatki UE z odnośnych funduszy mogłyby w stosownych przypadkach zapewnić dodatkowe wsparcie;

Rola konsumentów i gospodarki o obiegu zamkniętym

63. podkreśla istotny wpływ zmiany zachowań na osiągnięcie redukcji emisji gazów cieplarnianych; wzywa Komisję do jak najszybszego zbadania wariantów strategicznych, w tym opodatkowania ekologicznego, w celu zachęcenia do zmiany zachowań; podkreśla znaczenie, jakie w propagowaniu zmiany zachowań mają inicjatywy oddolne, takie jak Porozumienie Burmistrzów;

64. podkreśla, że bardzo duża część zużycia energii, a co za tym idzie emisji gazów cieplarnianych, jest bezpośrednio związana z nabywaniem, przetwarzaniem, transportem, konwersją, wykorzystaniem i usuwaniem zasobów; podkreśla, że na każdym etapie łańcucha zarządzania zasobami możliwe są bardzo duże oszczędności; podkreśla w związku z tym, że wzrost produktywności zasobów dzięki poprawie wydajności i ograniczenie marnotrawienia zasobów za pomocą takich środków jak ponowne wykorzystanie, recykling i regeneracja produktów, mogą znacznie ograniczyć zarówno zużycie zasobów, jak i emisje gazów cieplarnianych, a także poprawić konkurencyjność i stworzyć możliwości biznesowe oraz miejsca pracy; podkreśla efektywność kosztową środków z zakresu gospodarki o obiegu zamkniętym; podkreśla, że bardziej efektywne gospodarowanie zasobami oraz podejścia oparte na gospodarce o obiegu zamkniętym, jak również projektowanie produktów w obiegu zamkniętym pomogą doprowadzić do zmiany wzorców produkcji i konsumpcji oraz zmniejszyć ilość odpadów;

⁽¹⁾ Ceny i koszty energii w Europie, s. 10–11.

Czwartek, 14 marca 2019 r.

65. podkreśla znaczenie polityki produktowej, obejmującej np. ekologiczne zamówienia publiczne i ekoprojekt, które mogą znacznie przyczynić się do oszczędności energii i do ograniczenia śladu węglowego produktów przy jednoczesnym zmniejszeniu ich śladu materiałowego i całościowego wpływu na środowisko; podkreśla, że należy ustanowić wymogi dotyczące gospodarki o obiegu zamkniętym w ramach unijnych norm ekoprojektu oraz rozszerzyć obecną metodykę ekoprojektu na inne kategorie produktów oprócz tych związanych z energetyką;

66. uważa, że należy kontynuować prace nad wiarygodnym modelem pomiaru wpływu na klimat na podstawie konsumpcji; zwraca uwagę na wniosek zawarty w pogłębionej analizie Komisji, że wysiłki UE na rzecz ograniczenia emisji pochodzących z jej produkcji są w pewnym stopniu niwelowane przez przywóz towarów o wyższym śladzie węglowym, jednocześnie jednak UE przyczyniła się w znacznym stopniu do ograniczenia emisji w innych krajach dzięki zwiększonym przepływom handlowym i większej niskoemisyjności jej wywozu;

UE i globalne działania w dziedzinie klimatu

67. podkreśla znaczenie wzmożonych inicjatyw i stałego dialogu na odpowiednich forach międzynarodowych, a także skutecznej dyplomacji klimatycznej, w celu promowania podobnych decyzji politycznych podnoszących poziom ambicji w dziedzinie klimatu w innych regionach i państwach trzecich; apeluje do UE, by zwiększyła własne finansowanie działań związanych ze zmianą klimatu i aktywnie zachęcała państwa członkowskie do zwiększania pomocy w działaniach związanych ze zmianą klimatu (raczej w formie pomocy rozwojowej niż pożyczek) w państwach trzecich, która powinna uzupełniać zagraniczną pomoc rozwojową, nie powinna być natomiast liczona podwójnie, tj. jednocześnie jako pomoc rozwojowa i pomoc w postaci finansowania działań związanych ze zmianą klimatu;

68. podkreśla, że szczyt klimatyczny Organizacji Narodów Zjednoczonych we wrześniu 2019 r. będzie dla przywódców odpowiednim momentem na ogłoszenie podniesienia poziomu ambicji pod względem wkładów ustalanych na poziomie krajowym; uważa, że UE powinna z dużym wyprzedzeniem zająć stanowisko w sprawie aktualizacji wkładów ustalanych na poziomie krajowym, tak aby jej uczestnictwo w szczycie było poprzedzone właściwym przygotowaniem i ścisłą współpracą z międzynarodową koalicją stron wspierającą większe ambicje w dziedzinie klimatu;

69. podkreśla znaczenie wzmocnienia interoperacyjności między instrumentami polityki UE a ich odpowiednikami w państwach trzecich, w szczególności mechanizmami ustalania opłat za emisję gazów cieplarnianych; wzywa Komisję do kontynuowania i zintensyfikowania współpracy i wsparcia w zakresie opracowywania mechanizmów ustalania opłat za emisję gazów cieplarnianych poza Europą w dążeniu do większego ograniczenia emisji i zapewnienia równych warunków działania na szczeblu globalnym; podkreśla znaczenie ustanowienia gwarancji środowiskowych w celu zapewnienia rzeczywistej i dodatkowej redukcji emisji gazów cieplarnianych; wzywa zatem Komisję, by opowiedziała się za rygorystycznymi i trwałymi międzynarodowymi przepisami, aby zapobiec lukom w rachunkowości oraz podwójnemu uwzględnianiu redukcji emisji;

o

o o

70. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji o
